

РЕШЕНИЕ

№ 207

гр. Бургас, 10.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, V ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в закрито заседание на десети март през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Вяра Ив. Камбурова

Членове: Галя В. Белева
Александър Д. Муртев

като разгледа докладваното от Галя В. Белева Въззивно гражданско дело №
20212100500761 по описа за 2021 година

С решение № 260461 от 19.10.2020 г. по гр.д.№997/2020 г. на РС- Бургас, поправено
с Решение №26055 от 30.03.2021 г. по същото дело, ЗД „БУЛ ИНС“ АД ЕИК 831830482, със
седалище и адрес на управление: град София, район „Лозенец“, бул. „Джеймс Баучер“ № 87,
е осъдено да плати на М. Д. Р., ЕГН *****, действаща чрез своята майка и законен
представител Д. Б. Р., ЕГН *****, с адрес: ***, сумата от 15 000 лв., представляваща
застрахователно обезщетение за претърпените от нея неимуществени вреди в резултат на
смъртта на нейната баба - Н.Р.А., починала на 14.02.2015 г., поради настъпило на 14.02.2015
г. ПТП, реализирано по вина на Б.К.А., сумата от 1983, 34 лв., представляваща лихва за
забава, начислена върху главница в размер от 15 000 лв. за периода от 14.02.2015 г. до
24.10.2018 г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на
исковата молба на 13.02.2020 г. до окончателното ѝ плащане.

ЗД „БУЛ ИНС“ АД е осъдено да заплати на Б. Д. Р., ЕГН *****, с адрес: г***,
сумата от 15 000 лева, представляваща застрахователно обезщетение за претърпените от
него неимуществени вреди в резултат на смъртта на неговата баба - Н.Р.А., починала на
14.02.2015г., поради настъпило на 14.02.2015 г. ПТП, реализирано по вина на Б.К.А., сумата
от 1983, 34 лв., представляваща лихва за забава, начислена върху главница в размер от 15
000 лева за периода от 14.02.2015 г. до 24.10.2018 г., ведно със законната лихва върху
главницата, считано от датата на подаване на исковата молба на 13.02.2020 г. до
окончателното ѝ плащане.

С решението са отхвърлени предявените от ищите искове против ответника за

заплащане на лихва за забава върху главниците в размер на по 15 000 лв., за периода от датата на увреждането – 14.02.2015 г. до 24.10.2018 г.

ЗД „БУЛ ИНС“ АД ЕИК 831830482 е осъдено да плати на адвокат Боян Болисов Койнов – адвокат от Адвокатска колегия – Бургас, с адрес на упражняване на дейността град Бургас, ул. „Опълченска“ №36, сумата 980 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на ищцата М.Р., действаща чрез своята майка и законен представител Д.Р., по гр.д.№ 997/20г. по описа на БРС, както и сумата 980 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за осъществено безплатно процесуално представителство на по гр. д. № 997/20г. по описа на БРС, на основание чл.38, ал.1, т.2 от ЗА.

ЗД „БУЛ ИНС“ АД, е осъдено да плати по сметка на Бургаския районен съд държавни такси в общ размер на 1358, 67 лв.

Против решението е постъпила въззивна жалба с вх.№ 271868/16.11.2020г., подадена от ЗД „БУЛ ИНС“ АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: град София, район Лозенец, бул. „Джеймс Баучер“ № 87, представлявано от изпълнителните директори Стоян Проданов и Крум Крумов, чрез адв. Гочо Димов, съдебен адрес: гр.Ямбол, ул.„Бузлуджа“ № 15, ет.3, офис 16.

Въззивното дружество счита, че в обжалваните от него осъдителни части, както и в частта относно присъдените възнаграждения по чл.38, ал.1, т.2 от ЗА, решението е неправилно и необосновано.

Изразява несъгласие с извода на съда, че са налице отношения на изключителна близост между ишците и пострадалата /тяхна баба/ и съответно са понесли морални болки и страдания извън обичайните такива, като счита същият за необоснован. Твърди, че връзката между бабата и нейните внуци не може да бъде определена като изключителна, трайна или дълбоко емоционална, като от свидетелските показания по делото се установява, че отношенията между ишците и тяхната баба е напълно обичайна. Твърди, че съобразно ТР по тълк.д.№ 1/2016г. на ОСНГТК на ВКС, всяко друго лице извън кръга на правоимащите в ППВС № 5 от 24.11.1969г., има право на обезщетение, при наличието на изключителна близка житейска връзка, по-силна от обичайната такава и понасянето на значителни болки и страдания над обичайните по размер, като тези предпоставки следва да бъдат доказани от претендиращия обезщетение.

Твърди, че по делото не са установени факти, които да обосновават определяне на връзката между ишците и тяхната баба като изключителна, която съответно да обоснове извънредно силни по интензитет болки и страдания. Заявява, че фактът, че ишците и загиналата са живели в различни населени места опровергават твърдението, че внуците са поддържали постоянна връзка с тяхната баба. На следващо място посочва, че е напълно нормално ишците да изпитват болка и страдание от загубата на близък човек, както и че техните страдания не се отличават от присъщите за подобна ситуация. В заключение сочи, че не са налице предпоставките за присъждане на търсеното обезщетение. Ищецът Б.Р. е на 25 години, напълно самостоятелен, със собствено семейство и три деца, поради което е изключено връзката с баба му да е била постоянна и толкова силна. По отношение на

ищцата М.Р., счита, че поради нейната възраст и местоживееене в друго населено място, не би било възможно изграждането на изключително силна и специална връзка между внучка и баба. Изложени са доводи, че покойната е имала 18 внуци, като пред съда са образувани общо 5 производства за обезщетение за вреди от нейната смърт с идентични съображения- че всички ищци са били отглеждани от баба си и са били в изключително близки отношения с нея, макар да са живели в различни населени места. Иска от съда атакуваното решение да бъде отменено в обжалваните части и да бъде постановено ново, с което да бъдат отхвърлени и останалата част от исковите претенции. Претендира разноски пред двете инстанции.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил отговор на въззивната жалба, макар че въззиваемите са уведомени за тази възможност на 14.01.2021г., чрез пълномощника си адв. К..

В съдебно заседание процесуалният представител на въззивното застрахователно дружество поддържа въззивната жалба и моли решението да бъде отменено по съображенията, изложени в нея. Заявява, че от събраните по делото доказателства не се установява загиналата при процесното ПТП и нейните внуци да са били в изключителни отношения, така че да намери приложение ТР №1 от 21.06.2018г. по тълк.д.№ 1/2016г. на ОСГНК на ВКС за присъждане на обезщетение на лица, извън кръга на посочените в Постановление №4 от 1961г. и постановление №5 от 1969г. на Пленума на ВС. Моли да бъде приложена практиката на ВКС по т.д.№291/2020г. и т.д.№1275/2019г. на Второ т.отд. на ВКС. Претендира присъждане на разноски за двете съдебни инстанции.

Пълномощникът на въззиваемите- адв. Койнов, е депозирал преди съдебното заседание подробно писмено становище, с което оспорва въззивната жалба и моли обжалваното решение да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Въззиваемите намират, че решението на БРС е правилно и обосновано, постановено в съответствие със събрания доказателствен материал, при съобразяване с практиката на касационната инстанция и приложимото за спора европейско право. Развити са подробни съображения в подкрепа на становището на въззиваемите, че по делото е установено наличието на такава трайна, особено близка и дълбоко емоционална връзка с починалата, вследствие на която, след смъртта на баба им, у въззиваемите се породили значителни душевни болки и страдания. Цитират относима според тях съдебна практика. Молят обжалваното решение да бъде потвърдено.

Пред въззивната инстанция не са ангажирани нови доказателства.

По допустимостта на въззивното производство:

Въззивната жалба е подадена против подлежащ на обжалване съдебен акт, в законоустановения срок от надлежно упълномощен представител на страна, която има правен интерес да го обжалва в атакуваната част. Жалбата отговаря на изискванията на чл.260 и 261 ГПК и е допустима, поради което следва да бъде разгледана по същество.

Първоинстанционното производство е образувано по искова молба, подадена от адв. Б.К. като пълномощник на Б. Д. Р. и непълнолетната М.Д., действаща със съгласието на своята майка Д. Б. Р., против ЗД „БУЛ ИНС” АД гр. София. Ищците претендират ответното

дружество да бъде осъдено да им заплати суми в размер на по 15000 лв. за всеки от тях, представляващи застрахователно обезщетение, дължимо по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, обективиран в застрахователна полица №02114002768364 от 11.11.2014г., ведно със законната лихва от датата на увреждането- 14.02.2015г. до окончателното изплащане на сумата.

Ищците твърдят, че са претърпели неимуществени вреди вследствие смъртта на баба си Н.Р.А., починала на 14.04.2015г. поради множеството травматични увреждания, несъвместими с живота, получени от последната при ПТП, настъпило на 14.02.2015г. около 12.30 ч. на главен път 2-79 по посока от гр.Средец към гр. Бургас, на около 320 м. след ляв завой и на около 160 м. преди Автоморга гр. Бургас. Сочат, че баба им пътувала на предната дясна седалка на управляван от Б.К.А. лек автомобил, марка "М.", модел "*-***" с ДК №***, чиято гражданска отговорност като водач била застрахована при ответното дружество. Б. А. бил осъден с влязла в сила присъда, установяваща противоправното му и виновно поведение, както и пряката причинно- следствена връзка със смъртта на Н.А.. Ищците предявили претенциите си пред застрахователя, който ги уведомил, че не е в риск по процесния застрахователен договор и няма основание да им изплати застрахователни обезщетения.

Твърдят, че към датата на ПТП двамата са имали особено силна родова и емоционална връзка с баба си, а внезапната ѝ смърт им причинила силни емоционални болки и страдания, като до момента на предявяването на иска мъката им не била намаляла. Двамата ищци отново и отново преживявали случилото се при обстоятелства, които им напомняли за него. Не преставали да мислят за трагичния инцидент. След смъртта на нелепо отнетата им баба у тях се породил огромен психически стрес, мъка и жал, като в резултат на тези негативни емоции животът им бил объркан в негативна посока. Развити са подробни съображения относно активната легитимация на ищците, както и в подкрепа на становището им, че размерът на дължимото им обезщетението не е обвързан от ограничението на §96, ал.1, от ПЗР на ЗИД на КЗ /ДВ бр.101 от 2018г./.

Ангажират доказателства, претендират разноски.

Ответното дружество ЗД „БУЛ ИНС“ АД е представило своевременно писмен отговор, с който е оспорило исковете по основание и размер. Оспорени са всички твърдения на ищците, обосноваващи настъпили вреди, които да техният интензитет и проявление, както и периодът, за който се твърди да са търпени. Сочи се, че вина за процесното ПТП, при което е загинала бабата на ищците е техният дядо и неин съпруг, поради което ответната страна счита, че самата фактическа обстановка предполага наличие на смесени чувства и емоции спрямо двамата еднакво близки родственици- пострадалата и виновникът за ПТП. Намира, че описаните в исковата молба изолирани чувства и емоции по посока само на пострадалата, имат бланкетно звучене и са изложени за нуждите на производството. В тази връзка намира за неясно дали загубата на баба им или причината за тази загуба стоят в основата на тяхната твърдяна, но недоказана мъка и болка.

Относно размера на исковете въззиваемата страна намира, че същите са прекомерни и в противоречие с принципа за справедливост, прогласен в чл.52 ЗЗД, както и на §96, ал.1 от

ПЗР към ЗИД на КЗ, вр. чл.493, ал.4 от КЗ. Изложени са съображения, че правото на най-близките да получат обезщетение не е абсолютно, а може да бъде реализирано само ако претендиращите обезщетение докажат, че действително са претърпели вреди и то при доказано особено близка връзка, извън обичайната такава. Намира, че с оглед различното местоживее на ишците и пострадалата, както и в различни домакинства, не може да се предполага особена близост. Освен това , предвид възрастта на ищецът- 25 г., и вероятността той да има самостоятелен личен живот и евентуално собствено семейство и деца, предполага по- близката връзка и отношения да са именно с тях, отколкото с пострадалото лице. Разликата във възрастта на двамата ишци изключвала възможността двамата да са приели смъртта на баба си по един и същи начин, поради което намира за неверни твърденията за идентичността на интензивността и продължителността на страданията, описани в исковата молба. На следващо място се сочи, че пострадалата има пет деца, едно от които е майката на ишците, поради което вероятността и останалите ѝ внуци да претендират вреди от същото застрахователно събитие била твърде голяма. Идентичен иск, със същите фактически твърдения и доказателствени искания вече бил заведен пред БОС като първа инстанция от други двама внуци, които претендирали обезщетение от по 30000 лв., а сходен на него бил предявен от трета двойка внуци пред БРС. При тези данни намира за невъзможно пострадалото лице да е отглеждало, да е помагало и да се е грижило за повече от 20 души едновременно, всички на различна възраст, с различни от пострадалото лице, а и помежду си адреси.

Оспорена е и претенцията за лихва, включително за началния момент, от който би била дължима същата. Направено е възражение за изтекла погасителна давност за претенцията за обезщетение за забавено плащане.

Моли, исковете да бъдат отхвърлени, алтернативно- да бъдат намалени обезщетенията за неимуществени вреди. Претендира разноски.

Като разгледа твърденията на страните въз основа на събраните доказателства и закона, Бургаският окръжен съд приема за установено следното:

Предявените субективно съединени искове за главницата са с правно основание чл.226 КЗ /отм./, вр. чл.257 КЗ /отм./, а акцесорните искове за присъждане на обезщетение за забавено плащане са с правно основание чл.271, ал.5 от КЗ /отм./.

Районният съд е приел писмени доказателства и е разпитал свидетели.

За да приеме, че претенцията е доказана по основание и размер, съдът е приел, че ишците и ответното дружество са материално правно легитимирани като страни по делото, както и че са налице всички предпоставки на отговорността на застрахователя- валиден застрахователен договор, противоправно деяние, вина, вреди и причинна връзка между деянието на застрахования и настъпилите неимуществени вреди за ишците вследствие смъртта на тяхната баба, пострадала при процесното ПТП. След анализ на свидетелските показания, районният съд е приел, че ишците са общували със своята баба често, като тя ги канела на събирания и ги посещавала в дома им. Наличието на емоционална връзка се установявало и от факта, че двамата са преживели силни негативни емоции от загубата ѝ, включително се затворили в себе си, ищецът не желал да ходи на работа, а ишцата- да

посещава училище. С оглед изложеното е направен извод, че между ишците и баба им е имало изградени отношения на взаимопомощ и грижа, който факт не можело да бъде опроверган от обстоятелството, че ответникът е създал свое семейство и има три деца.

Относно размера на претендираното обезщетение са изложени доводи за неприложимост на разпоредбата на §96, ал.1 от ПЗР на ЗИД КЗ и лимита от 5000 лв. в цитираната норма. За ирелевантни са счетени доводите за броя на лицата, които имат право на обезщетение като деца или внуци на починалата, като се изтъква предвидените в чл.1, §2 от Втора Директива 84/5 лимити на обезщетения, допустими за изплащане в резултат на едно застрахователно събитие.

Относно претенцията за обезщетение за забавено плащане съдът е приел, че такова е дължимо от датата на получаване отказа на застрахователя за изплащане на застрахователно обезщетение- 25.10.2015г. Посочил е, че за периода от 25.10.2018г. до 12.02.2020г. на ишците се дължи мораторна лихва в размер на по 1983,34 лв., а за периода от 14.02.2015г. до 24.10.2018г. е счел исквете за обезщетение за забавено плащане за неоснователни и ги е отхвърлил.

При служебната проверка на обжалвания съдебен акт въззивната инстанция намира, че решението не страда от пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. Същото е постановено по редовна и допустима искова молба, от надлежен състав на съда, в законоустановената форма и съдържа реквизитите по чл.236, ал.1 ГПК, а волята на съда е ясна и разбираема.

По същество въззивната инстанция намира, че в обжалваната от въззивното дружество част решението на първоинстанционния съд е неправилно и незаконосъобразно.

Не е налице спор по фактите.

Ишците са внуци /удостоверение на л.24/ на Н.Р.А. от гр. Бургас- пострадала при ПТП на 14.02.2015г. Същата пътувала на предната дясна седалка на управлението от съпруга ѝ Б.К.А. лек автомобил марка "М.", м"****" с ДК № ***, който на посочената дата към 12.30ч. при движение по главен път 2-79 по посока от гр.Средец към гр. Бургас, на около 320 м. след ляв завой и на около 160 м. преди Автоморга Бургас, поради неспазване правилата на движение загубил контрол върху управлението на автомобила, навлязъл в лентата за насрещното движение и ударил задната част на движещия се срещу него лек автомобил, след което се блъснал челно с друг движещ се срещу него лес автомобил, в резултат на което съпругата му получила множество травматични увреждания, несъвместими с живота, довели до смъртта ѝ два месеца по-късно- на 14.04.2015г. /удостоверение за наследници- л.22/.

Безспорно е, че за извършеното престъпление Б. А. е осъден с влязла в сила присъда, видно и от приложената присъда от 25.07.2017г. по НОХД 659/2017г. на Окръжен съд- Бургас, от която се установяват противоправността на деянието, вредите и причинно-следствената връзка между деянието и вредите за ишците от смъртта на тяхната баба.

Безспорно е, че към датата на ПТП било налице валидно застрахователно правоотношение по застраховка „Гражданска отговорност“, сключена между ответното дружество и Н.Р.А., за процесния автомобил /така- застрахователна полица на л.14 от

делото/.

Пред въззивната инстанция не се спори и за това, че ишците са отправили искане към застрахователя за присъждане на обезщетение за неимуществените вреди от смъртта на баба си, които твърдят да са претърпели, но това им е отказано с писмо /л.29/ по съображения, че не са установени особено близки взаимоотношения на ишците с починалата и действително претърпени от смъртта ѝ вреди.

Пред първата инстанция ишците са ангажирали свидетелски показания /с.з. на 17.09.2020г./.

Свидетелката И.Д., живуща в с. Екзарх Антимово, която е близка на семейството на ишците и най- вече с тяхната майка Д., заявява че знае за катастрофата с бабата на ишците.

Същата твърди, че семейството на Д. живее от много години в селото, а бабата на ишците ги посещавала често- веднъж седмично. Ишците били в добри отношения с баба си. Заявява, че не са ѝ известни подробности за обстоятелствата около катастрофата, освен че бабата на ишците била известно време в болницата, преди да почине. Сочи, че когато баба им починала, ишците плакали много. Знае, че бабата е имала и други внуци, а дъщеря ѝ Д. /майка на ишците/ имала общо пет деца.

Свидетелят И.Д. е съпруг на първата свидетелка и също живее в с. Екзарх Антимово. Заявява, че познава сем. Р.и, тъй като са съседи в селото, както и децата на семейството, които били приятели с неговите синове. Свидетелят сочи, че много често ишците ходели у тях. Твърди, че ишците имат общо домакинство с майка си Д., като непълнолетната М. живее с майка си, а Б. имал къща, средствата за която били дадени от покойната му баба. Твърди, че бабата посещавала дома на сем. Р.и поне веднъж седмично и стояла по два- три дни, а и внуците ѝ гостували в гр. Бургас два- три пъти месечно. Двамата ишци били в прекрасни отношения с баба си, постоянно си общували с нея, понеже нямали други баба и дядо, а след нейната смърт трагедията била голяма. Б. се затворил в себе си, не искал да контактува и не искал да работи, а М. не ходела на училище. Твърди, че не са му известни подробности за катастрофата и за причината за нея.

При така установените факти, въззивната инстанция приема следните правни изводи:

С ТР №1/2016г. от 21.06.2018г. по тълк. дело №1/16г. на ОГНГТК на ВКС бе разширен кръга на лицата, които са активно легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от смърт на друго лице. Съгласно т.1 от цитираното ТР, материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вредиот причинената смърт на техен близък са лицата, посочени в ППВС №4 от 25.05.1961г. и ППВС №5 от 24.11.1969г. и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбоко емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Посочено е още, че обезщетение се присъжда при особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта неимуществени вреди. Изрично в мотивите на тълкувателното решение е посочено, че изключението, допускащо обезщетяване на други лица, извън посочените в двете цитирани постановления на Пленума на ВС, следва да се допусне само за случаите, когато поради житейски обстоятелства и ситуации, между починалия и съответното лице се е породила

особена близост, оправдаваща получаването на обезщетение за действително претърпени вреди /наред с най- близките на починалия или вместо тях- ако последните не докажат, че са претърпели вреди от смъртта на починалия/. В тълкувателното решение се акцентира на обстоятелството, че традиционно в българското семейство отношенията между баби/ дядовци и внуци, както и между братя и сестри, които са част от най- близкия семеен кръг, се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. По тази причина, когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, е справедливо да се признае право на обезщетение за неимуществените вреди и на преживелия родственик. Наличието на изключителност на създадената връзка, отличаваща се по съдържание от типичните родствени връзки в семейството и проявлението на неимуществени вреди, чийто интензитет и продължителност надхвърлят нормално присъщите за отношенията между баба и внуци болки и страдания, предполага активната материално-правна легитимация на претендиращия обезщетение.

В конкретния казус от свидетелските показания не се установява наличието на изключително близка, надхвърляща обичайните роднински отношения между баба и внуци, връзка между ищците и тяхната баба. Касае се за обичайни отношения между баба и част от нейните внуци, живеещи в различни населени места и които поддържат нормални топли отношения помежду си. Не се установяват житейски обстоятелства или ситуации, които да са довели до силно сближаване между ищците и тяхната баба, в степен тя да е изместила родителите на ищците в грижите им и възпитанието на последните, както и да е имала доминиращо присъствие в живота им. Въззивният съд споделя и доводите на въззивното дружество, че горният извод особено се отнася до ищецът Б., който при смъртта на баба си е бил пълнолетен и е имал собствено семейство /съпруга и две деца- така удостоверение на л.72/, поради което не може да се направи извод, че със смъртта на баба си е загубил опората в живота си, ерго- че е претърпял дълбока емоционална и духовна травма от преждевременната ѝ смърт.

При така установената фактическа обстановка Бургаският окръжен съд намира, че исковете за присъждане на застрахователно обезщетение за претърпените от ищците неимуществени вреди вследствие смъртта на баба им Н.А. са неоснователни.

Предвид несъвпадане на правните изводи на двете инстанции, решението на районния съд следва да бъде отменено в обжалваната част, с която застрахователят е осъден да заплати на въззиваемите ищци застрахователно обезщетение в размер на по 15000 лв. за претърпените от тях болки и страдания от смъртта на тяхната баба Н.А., ведно с обезщетение за забавено плащане, считано от 25.10.2018г. до изплащане на обезщетението. Вместо това настоящата съдебна инстанция следва да постанови ново решение, с което обективно и субективно съединените искове бъдат отхвърлени и в тези части.

С оглед изхода на делото на ищците не се дължат разноски пред двете инстанции. На основание чл.38, ал.2 от ЗА, на техния процесуален представител също не се дължат разноски. Ето защо решението на БРС следва да бъде отменено и в частта, с която на адв.

Койнов е присъдено адвокатско възнаграждение за процесуалното представителство на ищите пред първата инстанция.

По аргумент за противното от чл.78, ал.6 ГПК, решението на БРС следва да бъде отменено и в частта, с която в тежест на ответника са възложени дължимите държавни такси за първата инстанция.

На основание чл.78, ал.3 ГПК ищите следва да заплатят на ответника сторените от него разходи за двете инстанции: 1800 лв.- адвокатско възнаграждение за първата инстанция, както и 2479,34 лв. за въззивната инстанция /включващи държавна такса и адвокатско възнаграждение/, както и 679,34 лв. държавна такса или общо – 4958,68 лв. за двете инстанции, т.е. по 2479,34 лв. за всеки от ищите.

Понеже настоящото дело е гражданско според разпоредбата на чл.113, изр.2 от ГПК, а цената на всеки от исковете надвишава 5000 лв., настоящото решение подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 271, ал.1, предл.3 ГПК, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №260461 от 19.10.2020г., поправено с решение №260555 от 30.03.2021г., постановени по гр.д.№997/2020г. по описа на Бургаския районен съд в **ОБЖАЛВАНАТА ЧАСТ**, с която ЗД „БУЛ ИНС” е осъдено да заплати на М. Д. Р., действаща със съгласието на своята майка Д. Б. Р., както и на Б. Д. Р. **застрахователно обезщетение в размер на по 15000 лв. за всеки от ищите, КАКТО И В ЧАСТТА** за присъдената на всеки от ищите **мораторна лихва за забава в размер на 1983,34 лв.**, начислена за периода от 14.02.2015г. до 24.10.2018г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от подаването на исковата молба до окончателното изплащане на обезщетението, **КАКТО И В ЧАСТТА** за присъденото на **адв. К. адвокатско възнаграждение в размер на по 980 лв.** за защитата на всеки от ищите, **КАКТО и за определената в полза на Бургаския районен съд държавна такса в размер на 1358,67 лв.**, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ иска на М. Д. Р. с ЕГН:*****, действаща със съгласието на своята майка Д. Б. Р. с ЕГН:*****, както и иска на Б. Д. Р. с ЕГН: *****, тримата с адрес: *** за **осъждане на ЗД „БУЛ ИНС“ АД ЕИК 831830482**, със седалище и адрес на управление: град София, район „Лозенец“, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 да **заплати застрахователно обезщетение от по 15000 лв. за всеки от ищите**, по договор за застраховка „Гражданска отговорност“, обективиран в застрахователна полица №02114002768364 от 11.11.2014г., за претърпените от тях неимуществени вреди в резултат на смъртта на баба им Н.Р.А. /починала на 14.04.2015г./, причинена по непредпазливост вследствие ПТП на 14.02.2015г., реализирано от Б.К.А. при управление на лек автомобил, за което престъпление А. е признат за виновен с влязла в сила присъда по НОХД №659 по описа на Бургаския окръжен съд за 2017г., **както и исковете им за мораторна лихва за**

забава в размер на по 1983,34 лв. за периода от 14.02.2015г. до 24.10.2018г., **ведно със законната лихва върху главницата**, считано от подаването на исковата молба до окончателното изплащане на обезщетението.

ОСЪЖДА М. Д. Р. с ЕГН:*****, действаща със съгласието на своята майка Д. Б. Р. с ЕГН:*****, двете с адрес: *** да заплати на ЗД „БУЛ ИНС“ АД ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: град София, район Лозенец, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 сумата от 2479,34 лв., представляваща деловодни разноски по гр.д.№997/20г. на БРС и по в.гр.д.№761/21г. на БОС.

ОСЪЖДА Б. Д. Р. с ЕГН:*****, с адрес: *** да заплати на ЗД „БУЛ ИНС“ АД ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление: град София, район Лозенец, бул. „Джеймс Баучер“ № 87 сумата от 2479,34 лв., представляваща деловодни разноски по гр.д. №997/20г. на БРС и по в.гр.д.№761/21г. на БОС.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на адв. Койнов като пълномощник на **М. Д. Р.** с ЕГН:*****, действаща със съгласието на своята майка Д. Б. Р. с ЕГН:*****, както и на **Б. Д. Р.** с ЕГН:*****, за присъждане на адвокатско възнаграждение по чл.38 ЗА.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____